

**Policentričnost slikarskih vprašanj v opusih štirih avtoric:
Kosi, Pirnat, Slemc, Zorzut**

JANJA KOSI

Island from Magic Dream Pixie Place, 2019

Tehnika: mešana, instalacija

Velikost: približno 100 × 100 × 175 cm

Mentor:izr. prof. mag. Žiga Kariž

Instalacija je nekakšen povzetek daljšega procesa, ki sem ga realizirala v treh večjih postavitvah. Ukvarjam se z vprašanjem podobe, ki si jo kot posamezniki ustvarimo o določenem kraju. Celoten projekt se je pričel z osebnim obiskom meni do takrat neznanega kraja, kjer sem izvedla nekakšen psihogeografski sprehod. Nabrane vtise v obliki fotografij, skic in tekstovnega zapisa sem nato v ateljeju analizirala in preoblikovala v nove podobe in objekte. Vsaka postavitvev tako vzpostavi nek nov, drug (ne)kraj, ki od prvotnega kraja ohrani le še skelet.

PREDSTAVITEV AVTORICE

Janja Kosi (1994, Maribor) zaključuje magistrski študij slikarstva na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani, kjer je 2016 tudi diplomirala. V letu 2018 je letni semester preživela na *Hochschule für Grafik und Buchkunst*, Leipzig (Nemčija). Ustvarja na področju slikarstva, ilustracije in animacije. Doslej je razstavljala na skupinskih in samostojnih razstavah, na primer *darling the roof is leaking* (Galerija DLUL, Ljubljana 2019), *Another time and place* (Improper Walls, Dunaj 2019), *APPOINTMENT* (DobraVaga, Ljubljana 2019), *DADDY* (G2, Leipzig 2018), *Hiša ilustracij 2018* (Layerjeva hiša, Kranj 2018), *Abstrakcija je na koncu cone udobja* (Equrna, Ljubljana 2018), *Sreča je v knjigah, sreča je v slikanicah* (NUK, Ljubljana 2018), *Open Call* (Škuc, Ljubljana 2017), *Utelesenje* (Equrna, Ljubljana 2017).

ANASTAZIJA PIRNAT

Tekstura izbrisa II, 2019

Tehnika: akril, knjiga, cement, platno

Velikost: 205 x 155 cm

Mentorja:izr. prof. mmag. Ksenija Čerče, izr. prof. Bojan Gorenc

Površina *Teksture izbrisa II* je sestavljena iz listov knjige; najprej je vsebina vsakega lista izbrisana z barvo in je vsak list posebej nalepljen na platno, nato pa spet postrgan z njega – nastale praznine tvorijo naključne vzorce. V materialnosti slike je impliciran izbris kot akcija ter tekst, ki izgublja svojo naracijo in postaja neberljiv zaradi te akcije.

Negacija nikoli ni popolnoma osvobojena tistega, kar negira. Negacija ni *nič*, temveč ima formo tistega, kar izbriše. To *ohranjanje* ne predstavlja izbriša kot subtrakcijo, temveč kot pozitivnost, ne pomeni prikaza neke stvari, niti ne prikaza ne-stvari, temveč prikazuje sam izbris kot nekaj procesualnega – kot dejanje reza, ki vzpostavi prisotnost in odsotnost hkrati, ki pa tukaj nista mišljeni kot popolni nasprotji. Slika vsebuje obe od teh možnosti.

PREDSTAVITEV AVTORICE

Anastazija Pirnat je rojena leta 1996 v Slovenj Gradcu. Leta 2019 je diplomirala na oddelku za slikarstvo na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani, kjer trenutno opravlja magistrski študij slikarstva. Sodelovala je na nekaterih skupinskih razstavah: *Abstrakcija je na koncu tvoje cone udobja* (Galerija Equrna, Ljubljana, 2018), *TSUNK - Trienale sodobne umetnosti na Koroškem* (Koroška galerija likovnih umetnosti, Slovenj Gradec, 2018), *S02E04* (Mestna občina Ljubljana, 2019), *Vabljeni mladi* (Galerija DLUM, Maribor, 2019). Leta 2019 se je predstavila s samostojno razstavo *Tekstura izbriša* na Postaji RAUM AU v Slovenj Gradcu.

MONIKA SLEMC

JOMO. FOMO. YOLO!, 2019

Tehnika: mešana tehnika (akril in olje na platnu)

Velikost: različne dimenzije

Mentor:izr. prof. mag. Žiga Kariž

JOMO – [ang. *JoyOfMissingOut*] Izraz pomeni: radost ob zamujanju dogodkov. Pomeni prisotnost tukaj in zdaj ter srečo, da ne vemo vsega, kar se ta hip dogaja okoli nas. Ne obremenjujemo se več s tem, kaj se dogaja na socialnih omrežjih.

Nasprotje temu izrazu je FOMO – [ang. *FearOfMissingOut*] Izraz pomeni: strah pred tem, da bomo nekaj zamudili.

YOLO – [ang. *YouOnlyLiveOnce*] Izraz pomeni: živi se le enkrat.

Aktualnost teme, način predstavitve in stalna splošna nuja, da vseskozi spremljamo dogajanje na umetniški sceni, so nekateri od ključnih kriterijev za uspeh. A predstavljajo tudi pritisk. Ustvarjajo preobremenjenost, ki lahko na določeni točki celo ustavi kreativni proces. FOMO! Če pa nam to uspe potisniti na stran, se nam odpre čisto drugačen svet. JOMO! Pri novo nastali seriji slik gre ravno za ta občutek, za vprašanje, kako se ne obremenjevati s stilsko in tematsko umeščenostjo, institucionalnimi zahtevami in konteksti, temveč enostavno v danem trenutku uživati v aktu slikanja, ker je to pač mogoče. YOLO!

Slike v seriji so sicer različne glede formalnih rešitev, v vsebinskem izhodišču pa so enake. Vse izhajajo iz iste predloge in njena vloga je ključna. Posnetek je bil narejen z mobilnim telefonom, ki nas skoraj vedno spremlja. Omogoča nam vsakršno takojšnjo zabeležko določenega trenutka, ki ga lahko delimo na socialnih omrežjih, da dokažemo vsem, da smo ga res doživeli. YOLO!

S preprostimi računalniškimi manipulacijami fotografije v slike vpletam tehnologijo svojega časa. Tako z združevanjem slikarske tradicije in različnimi možnostmi, ki jih prinaša naša tehnologija, svoje podobe kreiram na platnu. Ne skrivam se za »stilom«, temveč tega iskreno iščem pred očmi vseh. #nofilter

Serija slik ne odslikava narave neposredno, ampak odslikava posnetek – fotografijo. Ali je zaradi tega naslikana slika manj iskrena, manj pristna? Pa saj so ravno te podobe tiste, ki nas priklepajo na udobna domača sedišča. Postale so naša realnost, ki ji zaupamo bolj kakor realnosti tam zunaj. JOMO!

PREDSTAVITEV AVTORICE

Monika Slemc (1994) zaključuje magistrski študij slikarstva na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani, kjer je leta 2017 tudi diplomirala pri profesorju Zmagu Lenárdiču.

Osrednje področje njenega zanimanja je slikarstvo. Do sedaj je samostojno razstavljala v Galeriji Meduza v Kopru in v ljubljanski DobriVagi; sodelovala pa je tudi na številnih skupinskih razstavah (Improper walls (Dunaj), MSUM, Mestna galerija Ljubljana, Ravnikarjeva galerija, Equrna, Škuc, Alkatraz, Layerjeva hiša).

V študijskem letu 2018/2019 je prejela nagrado Akademije za likovno umetnost in oblikovanje za širok spekter dosežkov znotraj sodobnega krajinskega slikarstva.

Živi in ustvarja v Grosuplju.

NEJA ZORZUT

Adheziv, 2019

Tehnika / *Technique*: akril na platnu + poliester / *acrylic on canvas + polyester*

Velikost / *Size*: 300 × 160 cm + 280 × 55 × 40 cm

Mentor / *Mentor*: izr. prof. Sergej Kapus / *assoc. prof. Sergej Kapus*

»Hiperobjekti se lepijo na nas kakor taleča se zrcala. Cedijo se vsepovsod. Valujejo sem in tja, okoli njih pa mezi prostor-čas.«¹

Pozicija sprejetja in prilagajanja, gledanja in opazovanja konca sveta iz »varnega«, »skritega« kota v upanju, da bi ostali neopaženi, se izkaže za neobhodno pritrjenost, sprijetje dveh entitet, ki sta si med seboj različni, a njuna ločitev ni mogoča. Lepljivost je no exit moment. Proizvajajo se podaljšane izbokline, prilepljene na telo, na objekt kot adneksi, kar tudi so. Plavanje nezaključenih objektov v dehumaniziranih pokrajinah.² »Hiperobjekti so podobni našemu izkustvu plavanja v bazenu. Povsod smo potopljeni v bazen, hladna voda nam povsod boža telo, ko se gibljemo skozi njo, a smo kljub temu neodvisni od nje. V vodi povzročamo učinke, denimo difrakcijske vzorce, različna valovanja, ona pa učinkuje na nas, saj se nam zaradi nje ježi koža.«³

Razmerje dveh nerazdružljivih entitet je primerljivo z afero Nupta contagioso, ki predlaga sklenitev zakonske zveze z obolelim ali mrtvim: prisilna konjugacija s truplom in konzumacija zakona z mrtvim. Izraz izhaja iz etruščanskega kaznovanja oziroma mučenja, pri katerem so živega človeka privezali na gnijoče telo, obraz na obraz, usta na usta, ud na ud, z obsesivno natančnostjo, tako da se je živo telo v vseh delih ujemalo s truplom. Tako je bila oseba ob gnilem dvojniku prepuščena propadanju. Šele ko se je razkroj končal v nekrozi od znotraj navzven, na površini, je bilo mogoče žrtev spustiti s pritrjenega trupla.⁴ Učinek hiperobjekta ni daleč od tega, ker je hiperobjekt vselej prilepljen na površino človeškega telesa: »Ko se notranjost stvari popolnoma ujema z zunanostjo, temu rečemo disolucija ali smrt.«⁵ Maroga je poleg mene, direktno strmi vame, zlepljena je na moje telo, vidim jo na svojem obrazu, utekočinjena hodi v domači atmosferi in distorzira površino. Predstavlja možnost notranjosti, dekonstrukcije organskega in anorganskega v čudni domačnosti. Alienacija ima v tem smislu nekaj opraviti z radikalno intimnostjo, saj je zunanja forma vselej že struktura notranjosti. Naraščanje idiosinkrazije ni naključje. Vsiljena tuja domača zraščenaost.

- 1 Timothy Morton, Hiperobjekti: Filozofija in ekologija po koncu sveta / Hyperobjects: Philosophy and Ecology after the End of the World (Ljubljana: Krtina, 2018), str. / pp. 189.
- 2 Maks Valenčič, Planetarna kognitivna ekologija / Planetary Cognitive Ecology, na / at: Radio Študent, <https://radiostudent.si/kultura/dlako-zjezika/planetarna-kognitivna-ekologija>, 14. 10. 2019.
- 3 Levi Bryant, Hyperobjects and OOO, na / at: Larval Subjects (a blog), <https://larvalsubjects.wordpress.com/2010/11/11/hyperobjects-and-ooo/>, 14. 10. 2019.
- 4 Reza Negarestani, The Corpse Bride: Thinking with Nigredo, <http://www.thing.net/~rdom/ucsd/Zombies/The%20Corpse%20Bride.pdf>, 14. 10. 2019.
- 5 Timothy Morton, Hyperobjects, str. / pp. 45.

PREDSTAVITEV AVTORICE

Neja Zorzut (1992) je leta 2015 diplomirala na oddelku za slikarstvo na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani, kjer zaključuje magistrski študij slikarstva. V svoji umetniški praksi se poslužuje različnih medijev, predvsem na področju slikarstva, fotografije in videa. Resno raziskuje teme vezane na slikovno polje, predvsem odklone in nujne razlike med medijem in okoljem. V svoji umetniški praksi raziskuje anomalije in prilagajanja med telesom in objektom, kjer objekt razume kot predmet, objektivnost pa kot že nekoliko drugačno dožemanje objekta, ki se zgodi v povezavi s telesom, kot reakcija vezi med objektom in telesom. Prizadeva si reprezentirati videz, ki bazira na vodilni misli brez-telesne objektivnosti, kjer gre za materialnost, ki ni omejena na dožemanje objektivnosti kot take, ampak se obnaša objektivno kot odziv na akomodacijo. Objekti, ki se nakazujejo na slikah, so ustrojeni na podobah in so umetno skonstruirani ali so v biocenozi z vsakdanjimi objekti. Objekti, katerim je imanentna struktura lepljivosti, se optimistično kažejo kot prepoznavni, v naslednjem momentu pa se znajdejo v tujosti, v prostoru posthumanizma. Z akomodacijo izginja meja med objektom in telesom. Samim delom je imanentna struktura madeža, ki s svojo ne-objektivnostjo zahteva preizpraševanje dvojnosti in nejasnost same objektivnosti.

Umetnica je v času študija sodelovala na nekaj skupinskih razstavah v Sloveniji, med drugim na slikarski razstavi Med seboj različni (2012, Galerija MIK, Ljubljana); sodelovala je pri digitalni scenografiji za opero Larryja Coryella »Vojna in mir« (2014, Cankarjev dom, Ljubljana); na razstavi v Galeriji Jakopič LXX ALUO. Preteklost, sedanost, prihodnost (2016, Ljubljana). Sodelovala je še na sledečih dogodkih: Utelešenje, razstava študentk in študentov Oddelka za slikarstvo (2017, Galerija Equrna, Ljubljana); Vabljeni mladi 2017 (Galerija DLUM, Maribor); Fin-de-siècle #II (2018, Layerjeva hiša & Stolp Škrlovec, Kranj); samostojna razstava Neja Zorzut: Alohton (2018, Galerija Equrna, Ljubljana); Razstava nagrajencev PRIMAVERA (2019, Galerija DLUM, Maribor); in samostojna razstava Neja Zorzut: Adheziv (2019, Muzej sodobne umetnosti Metelkova, Ljubljana). Prejela je Priznanje akademije za likovno umetnost in oblikovanje 2013/2014 in Prešernovo nagrado Akademije za likovno umetnost in oblikovanje 2015/2016.